

KORÁB PRO ZÁCHRANU RODINY

Kázání ze soboty 3.3.2018 – br. Radomír Jonczy

Krize manželství a rodiny ve 21. století

Jako pastor jsem za třicet let svého působení oddal pěknou řádku manželství. Musím přiznat, že mne ta aktivita nesmírně baví a naplňuje. Chvilky strávené se snoubenci před svatbou, svatební den, nádherné kytice, vůně myrty, krásné nevěsty, navonění ženichové, elegantní svatebčané a spousta úsměvů a přání plných naděje a optimismu. Prostě s láskou na věčné časy a nikdy jinak, protože „ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1 Kor 13,7)

„Jen žádný pesimismus!“, kladli mi před časem při výběru textu svatebního kázání na srdce nejmenovaní snoubenci. Jakoby tušili, že mne po létech pastorační praxe triumfalistický optimismus lásky tak trochu opouští.

Švagr mi nedávno u oběda začal vypočítávat, kolik z těch manželství, která jsem minulostí oddal, se už rozpadlo. Krásná, romantická láska totiž ne vždy vydrží a vytrvá. A tak se, coby ustaraný pastor, za své mladé přátele modlím a usilovně přemýšlím, jak jim pomoci, co poradit a vymyslet, aby jejich láska skutečně přetrvala na věčnost.

Před časem mne v té souvislosti inspiroval známý text z jedenácté kapitoly Židům. „Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny.“ (Žid 11,8)

Krize rodiny za dnů Noe

V knize Genesis čteme, že se svět před potopou ocitl v mravní a morální krizi. Země se jednoduše zkazila. Ježíš jednou na tento text kázal a řekl, že lidé před potopou žrali, pili a ženili se. (Mt 24,38) Možná si řeknete, co bychom za to dnes dali. Lidé se už ani nežení. Nešlo však o svatby jako takové. Rabíni tvrdí, že šlo o organizovanou výměnu manželek. *Brali si všechny, jichž se jim zachtělo* (Gn 6,2) Propadali nezřízené promiskuitě, která lásku degradovala na nízké živočišné pudy.

Ježíš ve svém kázání konstatoval, že se v závěru světových dějin tahle předpotopní situace znovu zopakuje. *„Jako bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka.“* Obávám se, že se ono prorocství před našima očima naplňuje. Instituce manželství a rodiny prochází, stejně jako před potopou, zatěžkávací zkouškou.

Pěkně se v tom zase topíme. Snažíme se sice plavat, houževnatě šlapeme vodu, ale docházejí nám síly. Průzkumy veřejného mínění ukazují, že většina z nás považuje rodinu za to nejdůležitější, ale nejsme schopni ji zachránit a udržet nad vodou.

Holedbáme se představou, že naše manželské a rodinné vztahy zachrání honosné domy, nákladné dovolené a drahé dárky... V lepším případě se pídíme po radách psychologů a organizujeme přednášky, kurzy a semináře na dané téma. Hledáme pomoc u manželských a rodinných poradců. Ukazuje se však, že koráby tohoto typu na zmíněnou krizi nestačí. Co by nám tedy ještě mohlo pomoci?

Rodinu Noeho zachránil Hospodin

Příběh o potopě světa ukazuje, že rodinu může zachránit jedině koráb víry. Noé uvěřil a tím připravil koráb k záchraně své rodiny. Ten koráb byl funkční, protože jej vyprojektoval a řídil sám Bůh. Noe jen stavěl.

Bůh byl projektantem korábu víry

Protož řekl Hospodin k Noe: „Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zevně smolou. A uděláš ji takto: Její délka bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík, na loket od shora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro.“ (Gn 6,14)

Všimli jste si? Noe ke všemu přišel jako slepý k houslím. Jednoduše „našel u Hospodina milost.“ (Gn 6,8) Jen díky ní uslyšel, co mu Bůh říká a jen díky ní tomu uvěřil. Proto pak také chodil stále s Bohem a stal se člověkem *spravedlivým, bezúhonným* (Gn 6,9) a bezmezně poslušným. Proto byl schopen pro záchranu své rodiny postavit koráb

V našem příběhu se několikrát opakuje věta: „Noe udělal všechno, jak mu přikázal Bůh.“ (Gn 7,5) Je až zarážející sledovat, že svého Boha poslouchal jako stroj. Po celou dobu z jeho úst nikdo neuslyšel ani slovo. Mluvil jen Bůh. Přikázal mu na suché zemi postavit plavidlo. Jak bláhový to nápad! Noe však mlčky uposlechl a stavěl. Neodmlouval, na nic se neptal a makal. Důvěřoval projektantovi korábu spásy. (Apoštol Petr nazývá Noeho kazatelem spravedlnosti. (2P 2,5) Přitom v příběhu o potopě nikde nečteme, že by někdy kázal. E. G. White v knize Patriarchové a proroci vysvětluje: „Každý úder jeho kladiva byl tím nejvýmluvnějším svědectvím víry pro jeho rodinu i celý svět.“)

Bůh byl kapitánem i kormidelníkem korábu víry

I řekl Hospodin Noe: „Vejdí ty a celý tvůj dům, do archy.“ (Gn 7,1) Déšť byl v nedohlednu (podotýkám, že do té doby nikdy nepršelo) a Noe zase bez jediného slova uposlechl. Seděl nasuchu v lodi a čekal déšť. Muselo to věru vypadat komicky. Myslím, že Noeho současníci právem vnímali osádku podivného korábu jako loď bláznů.

A v příběhu dále čteme, že *Hospodin za ním dveře korábu zavřel.* (Gn7,16) Postřehli jste? Klíče od korábu zase neměl Noe, ale Bůh. Noe byl vydán na milost a nemilost jemu. To on stanovil, kdy má Noé do korábu vejít, kdy koráb vypluje a i také to, kdy přistane. Hospodin koráb řídil a její osádku také nakonec vyzval, aby plavidlo opustili. Noe jen věřil a poslouchal.

Koráb víry už vystavěl Kristus

Je jasné, že se dnes Noeho přístup k záchraně rodiny může jevit příliš pasivní. Spoléhání na Boží milost se těžce dotýká naší ješitnosti. Případně nám slabošské, máme-li pokorit své já a vložit svůj osud do rukou někoho jiného. S něčím podobným mívají kupodivu problém i křesťané. V Boha sice věří, ale mu nedůvěřují. Proto sázejí na vlastní dokonalost a výkony. Přeceňují své ego, které jejich úsilí nakonec maří.

Jiní zase vzhlížejí k Noemu s obavou, že ani stavění korábu není v jejich silách. Obávají se, že nejsou dost zdatní, věřící, spravedliví, bezúhonní a poslušní. A mají „recht“. Budování korábu k záchraně rodiny vskutku není jednoduché.

Proto Nový zákon přichází s velkorysou nabídkou: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i celý tvůj dům.“ (Sk 16,31) Náš novodobý Noe, Ježíš Kristus, svým životem, smrtí

a vzkříšením koráb víry k zachování našich rodin už vyprojektoval, postavil, řídí a vede ke šťastnému cíli. Stačí jen uvěřit a do korábu víry vejít.

Konec potopy se blíží

V úvodu svého kázání jsem si posteskl nad tím, že se dnes rodina a manželství utápějí v kalných vlnách zkažené společnosti. Chceme li naše manželství a rodiny zachránit, musíme stejně jako Noe důvěřovat svému Bohu a Spasiteli Ježíši Kristu Svůj život vložit do jeho rukou a trpělivě čekat na jeho příznání.

Ovšem pozor. Je tady ovšem jeden háček Někdy si věci až příliš idealizujeme. Ani v rukou Kristových se koráb našich rodin uprostřed běsnící potopy nezmění v pětihvězdičkový hotel. Noeho plavidlo bylo jen křehkou skořápkou plnou zápachu z všude přítomných zvířat a žaludeční nervozity pasažérů, naplněných obavami a nejistotou z výhledu do budoucnosti.

Mám však pro vás dobrou zprávu. Bůh na ty své, ukryté v korábech víry, nezapomněl. (Gn 8,1) Vody potopy zla a hříchu už pomalu klesají a holubice se opakovaně vrací s olivovou ratolestí. Vše nasvědčuje tomu, že potopa pomalu končí a s jejím koncem se blíží věk míru, klidu a pokoje. Už dnes se těším na chvíli, kdy s našimi rodinami vystoupíme z korábů naší víry na „novou zem“ a budeme se svým zachráncem slavit bohoslužbu vděčnosti. (Gn 8,20). Amen